

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.098/2025/12-I.

A felperes: Felperes1

(cím2

A felperes képviselője: Dr. Papp P. Gábor Ügyvédi Iroda

(cím6.;

ügyintéző: dr. Papp P. Gábor ügyvéd)

Az alperes: Alperes1

(cím5

Az alperes képviselője: Tassó Ügyvédi Iroda

(cím11

ügyintéző: dr Tassó Adrienn ügyvéd)

Az alperesi beavatkozó: Alperesi beavatkozó1

(cím3)

Az alperesi beavatkozó képviselője: Dr. benyújtó2

(cím4)

A per tárgya: személyiségi jogsértés és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

9.P.20.250/2024/26.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 29. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, a felperes által az alperesi beavatkozó javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét 310.218,- (háromszáztízezer-kettőszáztizennyolc) Ft-ra leszállítja.

Kötelezi a felperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 300.000,- (háromszázezer) Ft, az alperesi beavatkozónak 148.162,- (száznegyvennyolcezer-százhatvankettő) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül 192.000,- (százkilencvenkettőezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperessel, mint adóssal szemben a Salgótarjáni Járásbíróság 2024. április 30. napján végrehajtási lap kiállításával rendelte el a végrehajtást 276.225,- Ft tőke és járulékai behajtása iránt. A végrehajtást elrendelő bíróság a végrehajtási ügyet az alperesi végrehajtói irodának osztotta ki foganatosítás végett, ahol a végrehajtási ügy 056.V.0447/2024. számon volt folyamatban. Az alperes a végrehajtási költségek megelőlegezése után 2024. május 16. napján felhívta a felperest, hogy a tartozás teljes összegét, 365.922,- Ft-ot haladéktalanul fizesse meg a végrehajtó részére, egyidejűleg intézkedett a felperes cég1Kft.ben fennálló üzletrészánek lefoglalása iránt, melynek becsértéke 2.700.000,- Ft volt és a felperes BMW 530D típusú személygépkocsijának lefoglalása iránt, melynek becsértéke 3.700.000,- Ft volt. A felperes az üzletrészánek és a gépkocsijának lefoglalása miatt 2024. május 28. napján végrehajtási kifogást terjesztett elő a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 7. § (1) bekezdésének és a Vht. 87. § (2) bekezdésének megsértése miatt. A végrehajtást kérő 2024. május 30. napján bejelentette a végrehajtónak, hogy az adós a végrehajtást kérő részére

közvetlenül megfizetett átutalással 276.225,- Ft-ot, és kérte, hogy a végrehajtó a tartozás fennmaradt összegének behajtására folytassa a végrehajtást. A végrehajtást kérő kérelmére az alperes 2024. június 6. napján intézkedett a végrehajtási jog bejegyzése iránt a felperes helységi külterületi, helyrajzi szám1-ű ingatlanára. A felperes 2024. június 25. napján készpénz átutalási megbízással megfizetett 199.828,- Ft-ot a végrehajtó részére, melyet követően a végrehajtó 2024. július 18. napján intézkedett a befolyt összeg elszámolása és a felperes vagyontárgyainak foglalás alóli feloldása iránt. A felperes teljesítésével a végrehajtás megszűnt.

[2] A végrehajtást fogatosító Székesfehérvári Járásbíróság a 2024. szeptember 27. napján kelt 0701-31.Vh.733/2024/14. számú végzésével a felperes, mint adós végrehajtási kifogását elutasította és a végrehajtó támadott intézkedéseit hatályában fenntartotta, tekintettel arra, hogy a végrehajtási kifogás elbírálásának időpontjában a végrehajtó a végrehajtási ügyet már befejezte és intézkedett a lefoglalt vagyontárgyak foglalás alóli feloldása iránt, így a foglalás tényén alapuló érdeksélem ténylegesen már megszűnt. Megállapította azonban, hogy a végrehajtó megsértette a fokozatosság és arányosság elvét. A felperes fellebbezése folytán eljáró Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság a 2025. január 13. napján kelt 1.Pkf.578/2024/3. számú végzésével az elsőfokú végzést helybenhagyta. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy a végrehajtó megsértette a fokozatosság elvét, azonban nem látta megállapíthatónak, hogy a végrehajtó megsértette volna az arányosság követelményét, ezért az elsőfokú végzés indokolásából mellőzte az erre vonatkozó megállapításokat.

[3] A felperessel, mint adóssal szemben a Salgótarjáni Járásbíróság 2024. május 7. napján végrehajtási lap kiállításával újabb végrehajtást rendelt el 276.225,- Ft tőke és járuléкаи behajtása iránt. A végrehajtást elrendelő bíróság a végrehajtási ügyet az alperesi végrehajtói irodának osztotta ki fogatosítás végett, ahol a végrehajtási ügy 056.V.0476/2024. számon volt folyamatban. Az alperes a végrehajtási költségek megelőlegezése után 2024. május 27. napján felhívta a felperest, hogy a tartozás teljes összegét, 416.356,- Ft-ot haladéktalanul fizesse meg a végrehajtó részére, egyidejűleg intézkedett a felperes cég1Kft.ben fennálló vagyoni részesedésének lefoglalása iránt, melynek becsértéke 2.700.000,- Ft volt és a felperes BMW 530D típusú személygépkocsijának lefoglalása iránt, melynek becsértéke 3.700.000,- Ft volt. A végrehajtást kérő kérelmére az alperes 2024. június 6. napján intézkedett a végrehajtási jog bejegyzése iránt a felperes helységi külterületi, helyrajzi szám2-ű ingatlanára. A felperes az üzletrészenek és a gépkocsijának lefoglalása miatt 2024. június 7. napján végrehajtási kifogást terjesztett elő a végrehajtónál a Vht. 7. § (1) bekezdésének és a Vht. 87. § (2) bekezdésének megsértése miatt. A felperes, mint adós 2024. június 24. napján a feladóvevény megküldésével igazolta a végrehajtó felé, hogy a végrehajtást kérő részére megfizetett 276.225,- Ft-ot. A végrehajtó felhívására a végrehajtást kérő 2024. július 8. napján bejelentette, hogy az adós részéről teljesítés nem történt, a követelés teljes összege fennáll és kérte a végrehajtás folytatását. A felperes 2024. július 16. napján újabb végrehajtási kifogást terjesztett elő a helységi külterületi, helyrajzi szám2-ű ingatlan lefoglalásával szemben a túlfoglalás tilalmának megsértése miatt. Az alperes 2024. július 18. napján elektronikus hatósági átutalási megbízást adott ki a felperes Bank1-nél vezetett bankszámlájára és az Bank2-nél vezetett bankszámlájára, valamint 2024. június 25. napján lefoglalta a másik, 056.V.0447/2024. számon folyt végrehajtási ügyben keletkezett 105.511,- Ft túlfizetést. Az adós tartozása így megtérült, a végrehajtás befejeződött és a végrehajtó 2024. július 25. napján intézkedett a

hatósági átutalási megbízások feloldása és a lefoglalt vagyontárgyak foglalás alóli feloldása, a bejegyzett végrehajtási jog törlése iránt.

[4] A fizetési meghagyással szemben előterjesztett ellentmondás folytán perré alakult eljárásban a felperes megváltoztatott keresetében a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte annak bírósági megállapítását, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2:42. § (1) bekezdése szerinti általános személyiségi jogát azon magatartásával, hogy a felperessel szemben folyt két végrehajtás során nem tartotta be a jogszabályokat, megsértette az arányosság és a fokozatosság követelményét és jelentős mértékű túlfoglalást foganatosított. A felperes az általános személyiségi jog részeként hivatkozott a tulajdonhoz való jogának megsértésére is, mert az alperes a túlfoglalással szükségtelenül korlátozta a felperes tulajdonosi jogosultságait. A felperes kérte annak bírósági megállapítását, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerinti emberi méltóságát azon magatartásával, hogy a Vht. rendelkezéseivel ellentétes módon folytatta le a végrehajtást. A felperes érvelése szerint az emberi méltóság része, hogy a végrehajtó, mint közhatalmat gyakorló szervezet a jogszabályok betartásával, nem önkényesen, hanem a legjobb tudása szerint járjon el, és ne okozzon felesleges sérelmet az állampolgároknak azzal, hogy felesleges végrehajtási cselekményeket foganatosít. A felperes hivatkozása szerint az alperes rosszhiszeműségét mutatja, hogy a felperes tájékoztatta a végrehajtót, hogy már megfizette a tartozást, de az alperes ennek ellenére további végrehajtási cselekményeket foganatosított és nagyértékű ingatlanokat foglalt le. A felperes kérte annak bírósági megállapítását, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2:43. § a) pontjában biztosított élethez, testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásával, hogy a szükségtelen végrehajtási cselekmények foganatosításával a felperest stresszhatásnak tette ki, ami károsította a felperes egészségét. A felperes kérte továbbá annak bírósági megállapítását, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2:43. § e) pontjában foglalt magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásával, hogy a jelen peres eljárásban 2024. október 31. napján 9. sorszám alatt benyújtott írásbeli ellenkérelmében a bíróság tudomására hozta, hogy a felperessel szemben 8 darab végrehajtás volt folyamatban, valamint a felperes vagyoni helyzetéről osztott meg jogosulatlanul információt a bírósággal, amikor leírta, hogy a felperes milyen ingó és ingatlan vagyontárgyakkal rendelkezik. A felperes kérte annak bírósági megállapítását is, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdésében biztosított becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal a magatartásával, hogy a jelen peres eljárásban 2024. október 31. napján 9. sorszám alatt benyújtott írásbeli ellenkérelmében közölte a bírósággal, hogy a felperessel szemben 8 darab végrehajtás volt folyamatban, amelyből levonható az a következtetés, hogy a felperes önként nem, csak végrehajtási kényszer hatására teljesíti a kötelezettségeit. Ezzel az alperes a valós tényeket hamis színben tüntette fel, mert a felperes jelen ügyben önként teljesített volna, és az alperes sérelmezett kijelentése alkalmas volt arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. A felperes kérte annak bírósági megállapítását, hogy az alperesi végrehajtói iroda megsértette a felperes Ptk. 2: 43. § b) pontjában biztosított személyi szabadságát, mivel a felperes az alperesi intézkedések folytán nem tudta gyakorolni a tulajdonosi jogait. Mindezek mellett a felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000,- Ft sérelemdíj és ezen összeg után 2024. május 17. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[5] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset teljes elutasítására irányult, a keresetet mind jogalapjában, mind összszerszerűségében vitatta. Az alperes érvelése szerint az eljárása során nem sértette meg sem az arányosság, sem a fokozatosság elvét és nem sértette meg a felperes Ptk. 2:43. §-ában nevesített személyiségi jogait sem. Az alperes vitatta a személyiségi jogsértés megtörténtét, a végrehajtói intézkedés és a felperes által hivatkozott személyiségi jogsértések közötti okozati összefüggés fennállását és eltúlzottnak tartotta az igényelt sérelemdíj összegét is. Az alperes vitatta a felperes azon tényállítását, hogy a felperes már 2024. májusában bejelentette volna az alperes részére, hogy megfizette a tartozását, azt is vitatta, hogy a felperes által megjelölt időpontban megtörtént volna a teljes tartozás megfizetése.

[6] Az alperesi beavatkozó alaki védekezésében hivatkozott arra, hogy az alperesnek hiányzik a passzív perbeli legitimációja, mert a Vht. 225. § (1) bekezdése és a 236. § (1) bekezdése alapján nem a végrehajtói irodával, hanem a végrehajtóval, mint alperessel szemben kellett volna a felperesnek pert indítania. A végrehajtási cselekményeket a végrehajtó foganatosítja és az ezzel összefüggő kártérítési felelősség is a végrehajtót terheli, függetlenül attól, hogy a tevékenységét végrehajtói iroda tagjaként végzi. Az alperesi beavatkozó az érdemi ellenkérelmében az alperessel egyezően kérte a kereset teljes elutasítását, azt mind jogalapjában, mind összszerszerűségében vitatta.

[7] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, az alperes javára 300.000,- Ft, az alperesi beavatkozó javára 685.218,- Ft perköltség, az állam javára 180.000,- Ft feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

[8] A törvényszék az alaki védekezés körében kifejtette, a felperes által hivatkozott személyiségi jogsértés közhatalom gyakorlása során kifejtett szervező-intézkedő tevékenység gyakorlásával állt összefüggésben. A bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogok megsértésének polgárjogi felelősségi jogkövetkezményei a jogi személlyel szemben alkalmazhatók, ha a jogsértést a jogi személy körében eljáró természetes személy követi el (BDT.2014.3228.). A Vht. 236. § (1) bekezdésében található felelősségi szabály a végrehajtóra, mint a végrehajtói iroda tagjára vonatkozik, és a végrehajtói iroda tagjaként eljáró önálló bírósági végrehajtó magatartásáért – a korlátozott felelősségű társaságra vonatkozó szabályok szerint – a végrehajtói iroda köteles helytállni.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét érdemben azért találta megalapozatlannak, mert megítélése szerint a felperes a személyiségi jogsértés megtörténtét nem adta elő és nem is igazolta. Kifejtette, hogy a bíróság a személyiségi jogok megsértése miatt indított perben nem dönthet el más jogterületre tartozó jogvitát, szakmailag azt nem véleményezheti, nem bírálhatja felül a végrehajtási kifogások elbírálása tárgyában született jogerős bírósági döntést, nem szolgálhat általános, vagy különös jogorvoslati fórumként, csupán azt vizsgálhatja, hogy történt-e olyan hiba, kirívóan súlyos, téves jogértelmezés, jogalkalmazás, ami a személyiségi jogok megsértése miatt igényt érvényesítő fél személyében rejlő okra vezethető vissza (BDT2012. 2679.). Jelen ügyben azonban a felperest a személyiségi jogok megsértésének megállapítására alapot adó jelleggel a személye elleni közvetlen támadás formájában sérelem nem érte, a felperes által hivatkozott jogszabálysértések háttérében nem a felperes személyiségének lényegét adó ismérvek álltak, ilyen érvelést a felperes nem is adott elő. A felperes az igényét a végrehajtási eljárás keretében, végrehajtási kifogás előterjesztése útján

tudta érvényesíteni, a személyiségi jogok védelmének jogi eszközei a sérelmei orvoslására nem alkalmazhatók.

[10] A Ptk. 2:42. § (1) bekezdésében foglalt általános személyiségi jog védelmére, mint generálklausulára abban az esetben lehet hivatkozni az egyén autonómiájának védelme érdekében, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített személyiségi jogok egyike sem alkalmazható. A felperes azon hivatkozása alapján azonban, hogy a vele szemben folyt két végrehajtás során a végrehajtó nem tartotta be a jogszabályokat, megsértette az arányosság és a fokozatosság követelményét és jelentős mértékű túlfoglalást foganatosított, az általános személyiségi jog megsértése nem állapítható meg, mint ahogy alappal nem lehet az általános személyiségi jog részeként hivatkozni a felperes tulajdonhoz való jogának megsértésére sem. A felperes hivatkozásával ellentétben nem tartozik az emberi méltóság fogalmi körébe, hogy a végrehajtó a jogszabályi kötelezettségének maradéktalanul eleget tegyen és a jogszabályok alapján, a legjobb tudása szerint járjon el. A felperes által nevesített jogsértés a tisztességes eljáráshoz való jog körében értékelendő, ami nem személyhez fűződő jog, hanem az Alaptörvényben védett alapjog, így jelen esetben a személyiségi jogok védelmének polgári jogi eszközei nem alkalmazhatók.

[11] A törvényszék utalt a Székesfehérvári Törvényszék, mint másodfokú bíróság végrehajtási kifogást jogerősen elbíráló 1.Pkf.578/2024/3. számú végzésének indokolására, mely szerint a felperes, mint adós a végrehajtási kifogásában nem jelölt meg olyan többlettényállási elemet, amely arra mutatna, hogy a jogos érdekét lényegesen sértette volna a végrehajtói intézkedés, vagy a végrehajtási eljárás érdemére kiható lényeges eljárási szabálysértés történt volna. Az ingók foglalása nem akadályozta az adóst azok zavartalan birtoklásában, sem a gépjármű használatában, sem az üzletrésze vonatkozó tagsági jogok gyakorlásában. A végrehajtás során olyan kirívóan súlyos, téves jogértelmezés, jogalkalmazás nem valósult meg, ami már a tisztességes eljáráshoz való jog olyan súlyos sérelmét valósította volna meg, ami sérelemdíj megfizetését vonhatta volna maga után.

[12] Nem volt megállapítható a Ptk. 2:43. § a) pontjában biztosított élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jog megsértése sem, mert a felperes olyan konkrét egészségromlásra nem hivatkozott, ami a végrehajtó jogsértő magatartásával okozati összefüggésben következett volna be. Nem állapítható meg a Ptk. 2:43. § e) pontjában foglalt magántitokhoz és a személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog megsértése sem. Az alperes a 2024. október 31. napján 9. sorszám alatt benyújtott írásbeli ellenkérelmében valóban a bíróság tudomására hozta, hogy a felperessel szemben 8 végrehajtás volt folyamatban és a teljessége igénye nélkül bemutatta a felperes tulajdonát képező és végrehajtás alá vonható vagyontárgyak körét, de ezen tényeket csak azért közölte az alperes a bírósággal, hogy alátámassza azon jogi érvelését, hogy nem sértette meg az arányosság elvét a végrehajtás során.

A Székesfehérvári Törvényszék az 1.Pkf.578/2024/3. számú eljárásban az arányosság követelménye megsértésének vizsgálata során jelentőséget tulajdonított annak is, hogy a végrehajtó hivatalos tudomással bír arról, hogy az adóssal szemben több végrehajtás volt folyamatban, így az adós önkéntes teljesítésének hiányában sokasodnak a végrehajtható követelések, ami egy további érv amellet, hogy – ismerve az adós tartozásait és teljesítési készségét – arra törekedjen a végrehajtó, hogy a különböző végrehajtást kérők követeléseit ésszerű időn belül megtérüljenek.

[13] A felperes által hivatkozott, a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdése szerinti becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jog körében sérelmezett kifejezések tekintetében az elsőfokú bíróság nem látta megállapíthatónak a becsület megsértését, mivel azok nem tartalmaztak a kifejezőmódjukban indokolatlanul bántó véleménynyilvánítást, nem voltak túlzóak, indokolatlanul bántóak, lealacsonyítók, nem voltak becsmérők, nem sértették a felperes emberi méltóságát. A felperes alaptalanul hivatkozott arra is, hogy a végrehajtó a felperes személyét sértő módon a valós tényeket hamis színben tüntette fel. Ténykérdés, hogy a felperessel szemben több végrehajtás volt folyamatban, amit a foglalkoztatás mértékének meghatározásakor figyelembe kellett vennie a végrehajtónak. Az alperes részéről annak kijelentése, hogy a felperessel szemben 8 darab végrehajtás volt folyamatban, amelyből levonható az a következtetés, hogy a felperes önként nem, csak végrehajtási kényszer hatására teljesíti a kötelezettségeit, a közfelfogás szerint nem alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, így a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértése szintén nem volt megállapítható. Az alperes nem sértette meg a felperes Ptk. 2:43. § b) pontjában biztosított személyi szabadságát sem. E körben a felperes a személyiségi jogsértés megtörténtét nem adta elő és nem is bizonyította. A tulajdonosi jogosultságok korlátozása a személyi szabadság megsértése körében nem értékelhető.

[14] A törvényszék álláspontja szerint a személyiségi jogsértés megtörténte nem igazolt, így nem volt helye az alperes sérelemdíj megfizetésére kötelezésének.

[15] Az elsőfokú ítélettel szembeni, pontosított fellebbezésében a felperes az elsőfokú határozat megváltoztatását, annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a felperes általános személyiségi jogát, az emberi méltósághoz való jogát, a magántitokhoz, személyes adatokhoz fűződő személyiségi jogát, a becsülethez és jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, valamint a személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. Mindemellett az alperes kötelezését kérte 2.000.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Harmadlagosan, arra az esetre, ha az ítéltábla az elsődleges és másodlagos fellebbezési kérelemének nem adna helyt, az alperesi beavatkozó részére megállapított elsőfokú perköltség leszállítását kérte a sikerdíj összegével. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást tévesen állapította meg, figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes önként fizette meg a hitelezői követelést, tehát nem végrehajtási kényszer útján. Mindkét végrehajtási eljárás tekintetében figyelmen kívül hagyta az alperes általi nagyarányú túlfoglalást. Nem vette figyelembe azt sem, hogy az alperes még azután is végrehajtási eljárást folytatott, miután a felperes önként megfizette a teljes tartozás összegét és erről az alperest értesítette. A törvényszék nem értékelte, hogy az alperes először nem hívta fel a teljesítésre a felperest, illetve ezt követően nem pénzvagyonára eszközölt végrehajtást, ezen irányú kötelezettségét a Székesfehérvári Járásbíróság is megállapította a kifogás elbírálása során. A befejezett és évekkal ezelőtti végrehajtási eljárások nem szolgálhatnak annak indokául, hogy a végrehajtó túlfoglalást eszközöljön, másrészt ezen végrehajtási eljárások jelen ügghöz nem kapcsolódnak semmilyen módon. Az alperes jogosulatlanul osztott meg információkat a bírósággal a felperes vagyoni helyzetéről és azt is közölte, hogy 8 db végrehajtási eljárás van folyamatban a felperes ellen, amely szintén nem tartozik jelen ügghöz, mivel a túlfoglalás jelen ügyben és nem egyéb ügyekben történt. Az alperes megsértette a felperes magántitokhoz és személyes adatok védelméhez való jogát, hiszen nem hozhatta volna a bíróság tudomására ezen adatokat. Azzal, hogy az alperes olyan adatokat hozott a bíróság tudomására, mely az ügy szempontjából irreleváns, már önmagában megvalósítja a magántitokhoz és személyes adatok védelméhez fűződő személyiségi jog

sérelmét. A szükségesség és arányosság elve azt jelenti, hogy a végrehajtónak a tartozás összegével arányosan kell végrehajtási cselekményt végezni, tehát a felperes vagyoni helyzete és a szükségesség és arányosság elve között nincs semmilyen összefüggés. Jelen ügynek nem az a tárgya, hogy a felperes önként vagy nem önként kívánta-e megfizetni a tartozást, hanem az, hogy a hivatkozottak szerint az alperes jogszerűtlenül járt el, így az alperes által ismertett információknak nincs relevanciája jelen ügyben. Az alperes szerint a 8 db végrehajtási eljárásból az a következtetés vonható le, hogy a felperes önként nem, csak végrehajtási kényszer révén teljesíti a kötelezettségeit. Ezen állítás azonban valótlan, mivel ezen eljárásban a felperes önként fizette meg a követelt összeget. Az alperes nem is várta meg az önkéntes teljesítésre nyitva álló határidőt, már ezt megelőzően végrehajtási cselekményeket eszközölt. Az alperes azt a látszatot kívánta kelteni, hogy a felperes önként nem kívánja tartozását rendezni, ez alkalmas arra, hogy sértse a felperes jóhírnevét, illetve becsületét, mivel egyrészt alkalmas arra, hogy a társadalmi megítélését hátrányos módon befolyásolja, másrészt valótlan tény is állít, mivel jelen ügyben a felperes önként teljesített volna, ha az alperes felhívja a teljesítésre. Az alperes a felperest ok nélkül korlátozta a tulajdonosi jogosultságában, a végrehajtási jog bejegyzése miatt a tulajdon gyakorlatilag forgalomképtelen. A túlfoglalás ténye nem kérdéses, ezért sérült a felperesnek az Alaptörvénybe foglalt tulajdonhoz való alapjoga és így a személyes szabadsághoz való joga is, hiszen annak egyik részjogosítványa a tulajdonhoz való jog.

[16] Az elsőfokú bíróság nem hivatkozhatott volna a Székesfehérvári Törvényszék 1.Pkf.578/2024/3. számú végzésére, mivel azon ügyben a másodfokú bíróság túlterjeszkedett a fellebbezési kérelmen. Mindemellett az alperes ezen végzést a bíróság részére elektronikus úton meg sem küldte, az nem válhatott a peranyag részévé, az hatálytalan. A tényálláshoz nem tartozhat hozzá az 1.Pkf.578/2024/3. számú végzés, ezért az elsőfokú bíróságnak a Székesfehérvári Járásbíróság kifogást elbíráló végzése szerint kellett volna a tényállást megállapítania. A járásbíróság megállapította a túlfoglalás tényét, illetve azt, hogy az alperes ok nélkül korlátozta a felperes tulajdonosi jogosultságait. Az alperes eljárása jogszabálysértő volt, nem is biztosított lehetőséget a felperesnek az önkéntes teljesítésre. A felperes mindvégig rendeltetésszerűen gyakorolta a jogait a végrehajtási eljárás során, hiszen megfizette a tartozását önkéntesen, ezzel szemben az alperes túlfoglalást fogatosított.

[17] A felperes jogirodalmi publikáció idézésével azzal érvelt, hogy a tisztességes eljáráshoz való jog, az emberi méltósághoz való jogból is levezethető olyan alapvető jog, amely szoros kapcsolatban áll az egyenlőséghez való jog egyes elemeiből eredő elvárásokkal is. Mivel a túlfoglalás ténye megállapítható, illetve az alperes a követelés megfizetéséről szóló értesítés után is végrehajtási cselekményt fogatosított, sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga oly mértékben, amely már megalapozza a sérelemdíj fizetését. A túlfoglalás eszközölésével sérült a felperes általános személyiségi joga is, az alperes a felperest személyében sértette meg, ok nélkül és jogszabályi háttér nélkül sérültek a vagyoni jogai.

[18] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét is megszegte. E körben megismételte, hogy a törvényszék mely tekintetben állapította meg tévesen a tényállást, illetőleg milyen téves következtetésekre jutott. Utalt arra, hogy a törvényszék a jóhírnévvel kapcsolatos kereseti kérelmet nem bírálta el, az indokolása erre nem terjedt ki.

[19] A felperes a fellebbezés indokolásában kifejtette azt is, hogy az elsőfokú bíróságnak mérsékelnie kellett volna a perköltséget, mivel az alperesi beavatkozó mindösszesen egy kétoldalas beadványt nyújtott be a bírósághoz, illetve egy olyan iratot, amelyben a perbehívást elfogadta, jogi képviselője egy tárgyaláson vett részt. Az alperesi beavatkozó jogi képviselőjének sikerdíj sem jár, hiszen sem az alperes, sem az alperesi beavatkozó részére nem ítélték meg összeget, a kereset elutasítása történt.

[20] A felperes álláspontja szerint az ítélet megváltoztatása indokolt, ahhoz valamennyi adat rendelkezésére áll a másodfokú bíróságnak, azonban amennyiben az ítéltábla álláspontja szerint oly mértékben megsértette az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét, illetve a Pp. 341. §-át, hogy új eljárás lefolytatása indokolt, arra az esetre kérte az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperest a személye elleni közvetlen támadás formájában sérelem nem érte, a felperes által hivatkozott jogszabálysértések hátterében nem a felperes személyiségének lényegét adó ismérvek állnak, ilyen érvelést a felperes nem adott elő. A jogalkotó a végrehajtási kifogás útján biztosít lehetőséget arra, hogy az adós a végrehajtást foganatosító bírósághoz forduljon, amennyiben álláspontja szerint a végrehajtó megsértette a végrehajtási eljárás szabályait, vagy az adós jogát, vagy jogos érdekét lényegesen sértő intézkedést tett. A személyiségi jogok védelmének jogi eszközei a sérelem orvoslására nem alkalmazhatók. Az alperes által foganatosított eljárási cselekmények, az ingó és ingatlan foglalatások az emberi méltóságot nem sértik, a tulajdonosi jogosultságok korlátozása a személyi szabadság megsértése körében nem értékelhető. A felperes vagyonelemeinek lefoglalása nem akadályozta az adóst azok zavartalan birtoklásában, sem a gépjármű használatában, sem az üzletrészre vonatkozó tagági jogok gyakorlásában. A foglalatások az adós érdekeit nem sértették, azok továbbra is a birtokában maradtak, annak hasznait továbbra is szedhette. Az adós vagyontárgyainak értékesítésére az alperes intézkedéseket nem tett. A perrel érintett két végrehajtási eljárásra azért került sor, mert a felperes a jogerős bírósági ítéletekben meghatározott fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a jogosult kénytelen volt végrehajtási eljárást indítani. A felperes csak a végrehajtási eljárás megindítására tekintettel teljesítette a tartozását. Az alperessel szemben indult végrehajtási eljárások bíróság elé tárása személyiségi jogsértést nem valósít meg. A felperes nem jogkövető magatartása adott okot a végrehajtási eljárások megindítására, amellyel a felperesnek számolnia kellett. Az alperes az adós tulajdonát képező vagyonelemekhez, továbbá a követeléshez mérten arányosan intézkedett a végrehajtást kérő követelésének a biztosításáról. Ennek alátámasztására közölte az alperes a teljesség igénye nélkül a felperes tulajdonát képező, végrehajtás alá vonható vagyontárgyak körét. Valótlan, hogy az alperes azután is végrehajtást folytatott volna, hogy a felperes megfizette a tartozás teljes összegét. Amint a teljes követelés megtérült, a végrehajtó haladéktalanul intézkedett a végrehajtási eljárás befejezéséről.

[22] Az alperes megjegyezte, hogy a perrel érintett végrehajtási eljárások rövid idő alatt lezajlottak. Az első ügyben az alperes 2024. május 16. napján hívta fel a felperest a tartozás megfizetésére és már 2024. július 18. napján intézkedett az alperes a befolyt összeg elszámolása és a felperes vagyontárgyainak a foglalatás alóli feloldása iránt. A másik ügyben 2024. május 27. napján került felhívásra a felperes és az alperes 2024. július 25. napján intézkedett a befolyt összeg elszámolása, a vagyontárgyak foglalatás alóli feloldása iránt. A Székesfehérvári Törvényszék kifogást jogerősen elbíráló másodfokú határozatában

megállapította, hogy a végrehajtó a fokozatosság követelményét megsértette, azonban az arányosság követelményét nem. A kötelezettség kikényszerítése érdekében a vagyontárgy végrehajtási értékesítése során nem érvényesül az értékegyensúly elve, a jogalkotó értékelte az ingó végrehajtásban az adós és a végrehajtást kérő érdekeit és az ingóságok értékesítését akár 1 %-os értékben is lehetővé tette. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, azzal, hogy a végrehajtó megsértette az arányosság és fokozatosság követelményét, az általános személyiségi jog megsértése nem állapítható meg. Az alperes bejelentette, hogy a végrehajtó iroda neve végrehajtói iroda a névre változott.

[23] Az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú határozat helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes nem valósított meg olyan személyiségi jogsérelmet, melyet sérelemdíj fizetésével kellene kompenzálni. Valótlan, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta volna a túlfoglalás körében felperes által előadottakat. A határozat indokolása kifejezetten rögzíti, hogy a végrehajtási eljárás során felmerült esetleges aránytalanság, vagy túlfoglalás nem alapozza meg a Ptk. 2:42. § és 2:43. §-a szerinti személyiségi jogsértést. A törvényszék helyesen állapította meg azt is, hogy a végrehajtási eljárásokra és a felperes vagyoni helyzetére vonatkozó alperesi nyilatkozatok a tényállás teljeskörű feltárását szolgálták, ezek nem voltak jogellenesek, nem valósítottak meg jogsértést. A valós tényeken alapuló közlés nem alkalmas a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése alapján csak valótlan tény állítása, vagy valós tény hamis színben való feltűntetése alapozhat meg jóhírnévsértést, amely jelen ügyben nem történt meg. A felperes nem tudott okszerű összefüggést bizonyítani a végrehajtói intézkedések és az általa hivatkozott stressz, illetve egészségromlás között. Személyiségi jogsértés hiányában a sérelemdíj igény jogalapja hiányzik. Az elsőfokú bíróság a perköltség körében is helyes döntést hozott. Az alperesi beavatkozó oldalán az minősül sikernek, ha minél nagyobb arányban utasítja el a bíróság a felperes keresetét, ezért az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelt, amikor a sikerdíj címén felszámított perköltség megfizetésére is kötelezte a felperest.

[24] Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül, így az nem érintette az élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására alapított kereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezést.

[25] Az ekként korlátozott felülbírálat alapján a per főtárgyát érintő fellebbezés nem megalapozott.

[26] Az ítéltábla felhívására pontosított fellebbezési kérelem szerint a felperes az elsőfokú határozat megváltoztatásával összesen négy személyiségi joga megsértésének megállapítását és az alperes kötelezését kérte sérelemdíj megfizetésére, a kereseti kérelemtől eltérően azonban már nem volt fellebbezési kérelme az élethez, testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására. (Ezen okból nem volt figyelembe vehető az alperesi beavatkozó fellebbezési ellenkérelmének ezen jogsértést cáfoló része, e körben az ok-okozati összefüggés hiányára történő utalás.) Függetlenül attól, hogy csak a másodlagos fellebbezési kérelem irányult az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, az ítéltábla mindenekelőtt ezen fellebbezési kérelem megalapozottságát vizsgálta, hiszen az ügy érdemi elbírálására kiható, orvosolhatatlan eljárási szabálysértés az elsőfokú határozat érdemi felülbírálatát kizárta volna.

[27] A felperes az ítélet hatályon kívül helyezését arra az esetre kérte, ha az ítéltábla szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét, illetve Pp. 341.§-át („ítélet teljességének” elve) oly mértékben megsértette, hogy új eljárás lefolytatása indokolt. Ezen okból azonban az elsőfokú határozat nem jogszabálysértő. Iratellenes a fellebbezés azon hivatkozása, hogy az elsőfokú határozat nem tartalmaz döntést és indokolást a jóhírnév sérelme tekintetében, az [58] és [59] bekezdés pontosan ezen személyiségi jogra vonatkozik. Az ítéltábla utal arra, hogy az elsőfokú bíróság a felperes személyiségi jogainak megsértését általában véve (tehát a konkrétan hivatkozott jogokra is vonatkoztathatóan) sem találta megalapozottnak ([46], [47] bekezdés), nincs szó tehát az indokolási kötelezettség megsértéséről.

[28] A felperes eljárási szabálysértésként hivatkozott arra, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes megsértette az elektronikus kapcsolattartás szabályait. Ezzel összefüggésben nemcsak a tényállás megállapítása, hanem az eljárás szabályos lefolytatása körén belül is vizsgálendő volt a fellebbezésben írtakra figyelemmel, hogy az elsőfokú eljárás során a perfelvételi tárgyaláson (26. sorszám alatti jegyzőkönyv) az alperes által papír alapon csatolt, a Székesfehérvári Törvényszék 1.Pkf.578/2024/3. számú határozata érdemben figyelembe vehető volt-e az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó szabályok szerint.

[29] A gyakorlatban vitás volt, hogy az elektronikus kapcsolattartásra köteles fél a perfelvételi tárgyaláson a keresete, illetve védekezése megalapozására akár önként, akár a bíróság anyagi pervezetésének hatására papír alapon vagy adathordozón csatolhatja-e bizonyítékát. Hasonlóan vitatott volt, hogy a perben első ízben tárgyaláson fellépő jogi képviselő papír alapú meghatalmazását a tárgyaláson csatolhatja-e, illetve a bíróság tárgyaláson papír alapon kézbesíthet-e iratot, határozatot (pl. a határozat kihirdetésére halasztott tárgyaláson az ítéletet). Az 1952-es Pp. alapján kialakult gyakorlat úgy tekintette, hogy erre hatályosan nincs lehetőség, és ez a Pp. gyakorlatában is tovább élt. E helyzet már az 1952-es Pp. alapján is nehézségeket okozott a gyakorlatban, de a hátrányok a Pp. kötöttebb rendszerében hatványozottan jelentkeztek. A jogalkalmazásban megjelent egy olyan értelmezés, mely szerint mind a meghatalmazás, mind az okirati bizonyítékok az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett fél részéről is csatolhatók hatályosan a perfelvételi tárgyaláson; az elektronikus benyújtás érdekében tehát nincs helye halasztásnak. Ennek legfőbb indoka, hogy tárgyaláson személyesen jelen lévő ügyfél esetén nem értelmezhető az elektronikus kapcsolattartás jogintézménye. Az E-ügyintézési tv. célja – annak preambuluma szerint – az eljárások gyorsítása és az adminisztratív terhek csökkentése. Az elektronikus ügyintézés lényege az ügyfél személyes vagy postai ügyintézésének a kiváltása, azaz az eljárási cselekmények (nyilatkozatok közlése, iratok átadása) elektronikus úton való teljesítése. Maga az E-ügyintézési tv. 8. § (2) és (4) bekezdése kizárja az elektronikus ügyintézést azon eljárási cselekmények esetében, ahol törvény az ügyfél személyes megjelenését teszi kötelezővé, továbbá olyan eljárási cselekmény esetében is, ahol ez nem értelmezhető. Az E-ügyintézési tv. 9. § (2) bekezdése az elektronikus ügyintézésre köteles személyek esetében is akként rendelkezik, hogy erre csak akkor kötelesek, ha az adott ügyintézési cselekmény esetében az elektronikus ügyintézés értelmezhető. A tartósan szétartó joggyakorlat megszüntetése érdekében a jogalkotó – ez utóbbi értelmezést elfogadva – a Pp. Novellával 2021. január 1-jétől módosította a Pp. 608. § (1) bekezdését és a Pp. 605. § (3) bekezdését. Kimondta, hogy a tárgyaláson csatolt vagy kézbesíthető iratra, illetve határozatra nem vonatkozik az elektronikus kapcsolattartás. A módosításhoz fűzött végső előterjesztői indokolás szerint az E-ügyintézési tv. alapján jelenlévők között nem értelmezhető az elektronikus kapcsolattartás,

a módosítás ennek egyértelművé tételét szolgálta. Ebből következően kijelenthető, hogy a Pp. módosítása előtt megvalósult papír alapú cselekmények is hatályosak voltak (Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez).

[30] A felperes tévesen hivatkozott eljárási szabálysértésre, a Pp. 191. §-ához fűzött, fentebb idézett Komplex Nagykommentár 6. pontjában írtakra, valamint a Pp. a 608. § (1) bekezdésében és 605. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel a tárgyaláson a bizonyítékként hivatkozott irat papír alapon is csatolható volt még az elektronikus kapcsolattartásra kötelezett fél részéről is. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a 26. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint a tárgyaláson a felperesi képviselő nem is kifogásolta az 1.Pkf.578/2024/3. számú határozat papír alapon történő csatolását, a végzés tartalmát, indokolását tartotta aggályosnak.

[31] Az ítéltábla hivatalból sem észlelt olyan okot, amely az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére vezethetett volna, ezért az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül.

[32] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és helyes jogi következtetést vont le a személyiségi jogi jogsértés hiányára vonatkozóan, erre alapítottan helyes döntést hozott, amikor a keresetet – a sérelemdíj igényre is kiterjedően – elutasította. Az ítéltábla a döntés indokaival is túlnyomórészt egyetért, azok teljeskörű megismétlése nélkül a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat hangsúlyozza.

[33] Minden alapot nélkülöz azon fellebbezési érvelés, hogy a tényállást az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg. A végrehajtási eljárás hatására történő, nem önkéntes teljesítésnek minősül az is, ha a felperes a tartozást nem egy végrehajtási kényszercselekmény következtében, hanem a végrehajtó felhívását követően fizeti meg, ez ugyanis már nem tekinthető önkéntes teljesítésnek. A folyamatban lévő végrehajtási eljárásban nincs szó klasszikus értelemben vett önkéntes teljesítésről, hiszen az adós teljesítése a végrehajtási kényszer hatására történik, amennyiben az adósnak korábban szándékában állt volna önként teljesíteni, akkor nem került volna sor a végrehajtásra. Önként teljesít az adós akkor, ha erre a jogerős határozatban foglalt teljesítési határidőn belül kerül sor. A végrehajtási eljárás során „önkéntes” a teljesítés akkor, ha a végrehajtónak még nem kellett intézkednie a behajtás érdekében, azonban a végrehajtási kényszer lehetőségével ilyenkor már számol az adós, a tartozás ezen időszakban történő rendezése nem egyenértékű egy közokirat szerinti teljesítési határidő betartásával (BH2024.135).

[34] Alaptalan tehát a tartozás önkéntes megfizetésére történő felperesi állítás, másrészt az alperes ténybelileg vitatta és okiratokkal igazolta, hogy a végrehajtási eljárásokban a végrehajtást kérő követelése, illetőleg a végrehajtási költségek mikor, miként térültek meg. Az ezzel kapcsolatos megállapításokat, tényállási elemeket a fellebbezés nem vitatta, így teljes mértékben téves azon érvelés, hogy a végrehajtó még azután is eljárást folytatott, miután a felperes önként megfizette a teljes tartozás összegét. Sem a gépjármű, sem az üzletrész lefoglalása, sem az egyes ingatlanok lefoglalása nem olyan időpontban történt, amikor az lenne megállapítható, hogy a teljes tartozás megfizetésére már sor került.

[35] A végrehajtási ügyben született, végrehajtási kifogást elbíráló határozatok indokolása a személyiségi jogi sérelem elbírálása során nem kötik a bíróságot, azonban a fentebb kifejtettek értelmében az elsőfokú bíróság a jogerős határozatot okirati bizonyítékként

befogadhatta. A felperes által vitatott, az alperes által csatolt, a Székesfehérvári Törvényszék 1.Pkf.578/2024/3. számú végzésének jogerős indokolása az arányosság követelményét nem látta megsértettnek a végrehajtó eljárása során, a fokozatosság követelményét azonban igen. A személyiségi jogi per bírósága azonban a más bíróság által, más eljárásban hozott jogerős ítélet szakmai felülvizsgálatára nem jogosult (BDT2008. 1829.), így jelen ügyben az ítéltábla sem foglalhatott állást a végrehajtási kifogás tárgyában született első és másodfokú határozatok megalapozottságáról, vagy aggályosságáról sem.

[36] A személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva alkalmatlan bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére vagy akár szakmai véleményezésére. A személyiségi jogi per nem szolgálhat általános vagy akár különleges jogorvoslati fórumként, mert az a jogrendszer megkettőződéséhez vezetne. A személyiségi jogi per bíróságának nincs jogszabályi lehetősége más eljárásra tartozó jogvita eldöntésére, szakmai véleményezésére, „felülbírálatára”. A személyhez fűződő jog megsértése iránti perben eljáró bíróság nem véleményezheti a közhatalmi (közigazgatási, büntető-) eljárás törvényességét, azt nem bírálhatja felül (BDT2012. 2679.).

[37] Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy valamely eljárási szabálysértés akkor értékelhető személyiségi jogot sértőként, ha a jogellenes eljárásra a sérelmet szenvedett fél személyiségének lényegét adó ismérvekre tekintettel került sor. Ilyen tartalmú érvelést azonban a felperes nem adott elő.

[38] A Vht. 5. § (1) bekezdése alapján a bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénzfizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett (a továbbiakban: adós) teljesítse a kötelezettségét. A (2) bekezdés értelmében az állami kényszer – e törvény keretei között – elsősorban az adós vagyoni jogait korlátozhatja, kivételesen az adós személyiségi jogait is érintheti. Amennyiben a végrehajtó megsérti a Vht. szabályait, az nem eredményez automatikusan személyiségi jogi sérelmet. A személyiségi jogok érintettsége akkor értékelhető személyiségi jogsértésként, ha a végrehajtó jogsértő eljárására vagy mulasztására a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvekre tekintettel került sor. A jelen esetben azonban ilyen többlettényállási elem hiányában személyiségi jogsértés nem állapítható meg.

[39] Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az ún. „általános személyiségi jog” egyik megfogalmazásának tekinti, melyet a bíróságok is minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra a konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható [8/1990. (IV 23.) AB határozat]. Az általános személyiségi jog az ember értékminőségének a kifejeződése [34/1992. (VI. 1.) AB határozat]. A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot és (külön nevesített személyiségi jogok hiányában) a személyiséget ebben a vonatkozásban ért támadás ad csak alapot az emberi méltóság sérelme miatti, személyiségi jogvédelemre (EBH2007. 1598.).

[40] A felperes nem állította és ebből eredően nem is bizonyította a perben, hogy személyisége lényegét alkotó tulajdonságok és ismérvek miatt nem tartotta be az alperes az őt terhelő végrehajtási szabályokat, azokat kifejezetten személyére tekintettel sértette meg. A

felperes meg sem jelölt olyan személyében rejlő tulajdonságot, körülményt, amely miatt álláspontja szerint kedvezőtlenebb bánásmódban részesült volna, mint más személyek és ez a bánásmód a személyiségének lényegét, annak szabad érvényesítését érintette volna.

[41] Egyértelmű a gyakorlat a tekintetben is, hogy a közhatalom gyakorlása kárfelelősséget, sérelemdíj fizetési kötelezettséget csak kirívóan súlyos, téves jogértelmezés, jogalkalmazás, kirívóan okszerűtlen bizonyíték mérlegelés esetén eredményezhet. Mindemellett a közhatalom gyakorlásával okozott személyiségi jogsértés akkor merülhet fel, ha az említett kirívóan súlyos, okszerűtlen jogalkalmazás visszavezethető a közhatalommal kapcsolatba kerülő ügyfél személyében rejlő okra, például diszkriminatív jellegű. A bírósági, hatósági eljárás keretében elkövetett eljárási szabálysértés a személyhez fűződő jogok sérelmének megállapításához akkor vezethet, ha az eljárási szabálysértés elkövetésére a fél személyisége lényegét alkotó tulajdonságok miatt került sor. Ehhez azon tényállási többletelem megvalósulását kell igazolni, hogy az eljárási szabályokat kifejezetten a fél személyére tekintettel sértették meg (EBH2007.1598; BH2008.12.; Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.21.121/2018/16-II.; Győri Ítéltábla Pf.I.20.232/2019/8.) [Győri Ítéltábla Pf.II.20.106/2024/7.].

[42] Az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság álláspontját a keresetben hivatkozott egyes személyiségi jogsértések meg nem valóságát illetően. Az elsőfokú ítélet indokolása annyiban szorul pontosításra, hogy önmagában az a kijelentés, hogy a felperes önként nem, csak végrehajtási cselekmények hatására teljesít, alkalmas lehet egyébként a társadalmi megítélés hátrányos befolyásolására, adott esetben lehetne valótlan tényállítás, azonban egyrészt az alperes ezzel kapcsolatos kijelentése megfelelt a valóságnak, másrészt az nem hagyható figyelmen kívül, hogy a perben tett nyilatkozatok még valótlanáguk esetén is csak akkor tekinthetők személyiségi jogsértőnek, ha azok az adott perbeli jogvita kereteit meghaladják. A jelen perben a felperes eredménytelenül hivatkozott arra, hogy az alperesi nyilatkozat a jogvita kereteit meghaladta, miután az alperes éppen a fokozatosság, az arányosság és az emberi méltóság sérelmével kapcsolatban hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben több végrehajtási eljárás indult, illetőleg, hogy a felperes, az alperes tapasztalata szerint, nem önként teljesíti a tartozásait. Jelen esetben a közhatalmat gyakorló alperes ezen tevékenysége során tudomására jutott adatokat a bíróság, mint szintén közhatalmat gyakorló szerv előtti eljárásban fedte csak fel, a több végrehajtási eljárásra és a felperes teljesítési hajlandóságára vonatkozó alperesi tényközlés nem haladta meg a peres eljárás kereteit. Az alperes védekezése körében, tehát eljárási jogainak gyakorlása során azt kívánta alátámasztani, hogy miért volt indokolt a foglalás ezen módja, mértéke.

[43] Helytálló az elsőfokú indokolás a körben is, hogy a tulajdonosi jogosultságok korlátozása nem értékelhető a személyi szabadság megsértése körén belül. Hangsúlyozandó, hogy az Alaptörvényben biztosított alapjogok nem azonosak a személyiségi jogokkal, a két halmaz nem mutat egymáshoz képest teljes korrelációt. A tulajdonból fakadó jogosultságok korlátozása nem eredményezi a személyiségi jogok sérelmét, ellenkező értelmezés oda vezetne, hogy bármilyen a tulajdonjogot érintő beavatkozás, korlátozás, a vagyoni jogosultságok sérelme, a jogsértés kétszeres értékelésével kiváltaná a személyiségi jogi objektív szankciók alkalmazásának lehetőségét is. A foglalás az üzletrész, gépjármű, ingatlan értékesítését akadályozza, a rendelkezési jog korlátját jelenti, olyan tényelőadása azonban nem is volt a felperesnek, hogy a végrehajtással érintett rövid időszakban gyakorolni kívánta volna rendelkezési jogát ezen vagyonelemekkel kapcsolatban. A rendelkezési jog jogellenes korlátozása -amennyiben megállapítható lenne - legfeljebb vagyoni kártérítésre adhatna

alapot, de önmagában nem jelent személyiségi jogsértést, ekként sérelemdíj alapjául sem szolgálhat.

[44] A tulajdonhoz való joghoz hasonlóan a tisztességes eljáráshoz való jog sem személyiségi jog. A tisztességes eljáráshoz való jog a személyiségi jogokhoz képest nem jelent abszolút szerkezetű jogviszonyt, egy adott relatív helyzetben, adott eljárás körében értékelendő. Ezen jog sérelme esetén arra vonatkozóan külön ilyen jogcímen előterjesztett keresetet kell előterjeszteni. A felperes ilyen kereseti kérelmet nem terjesztett elő, ilyen jogcímre nem hivatkozott, az emberi méltóság keretein belül utalt rá, azonban utóbbihoz nem kötődik a tisztességes eljáráshoz való jog, mint alapvető jog. A tisztességes eljárás sérelme csak akkor valósít meg személyiségi jogsértést, ha arra a sérelmet szenvedett fél személyiségének lényeges ismérvei miatt kerül sor, ilyen azonban a korábban írtak szerint nem történt.

[45] Az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor jogsértés hiányában a keresetet elutasította.

[46] Mindemellett az ítéltábla szükségesnek tartja rámutatni, hogy téves az a fellebbezési érvelés, miszerint a sérelemdíj megítéléséhez elegendő csupán a jogsértés megállapítása, illetőleg, hogy a bizonyítási teher ilyenkor átfordul a jogsértőre. A bizonyítási kötelezettség akkor nincs a felperesen, ha a hátrány köztudomású tényként megállapítható, de önmagában a személyiségi jogsértés ténye a sérelemdíj iránti igényt nem alapozza meg, egyrészt az ún. bagatell igények nem ítéltetők meg, másrészt a jogosultat ért valamiféle hátrány kimutatása szükséges. A sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, azaz a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj feltétele (BDT2018. 3821.). A felperesi állásponttól eltérően a bírói gyakorlat a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utolsó fordulatát akként értelmezi, hogy a sérelemdíj igényt érvényesítő sértettnek az adott személyiségi jogot sértő magatartással rendszerint együtt járó, köztudomású hátrányokat nem kell bizonyítania. Ezeken túlmenően a sérelemdíj megszerzését befolyásoló, egyéb nemvagyoni jellegű hátrányokra hivatkoznia (BDT2021. 4386.), ezeket a szükséges mértékben bizonyítania kell (Győri Ítéltábla Pf.II.20.142/2025/9.).

[47] A felperes fellebbezése annak csak kisebb részében, a harmadlagos fellebbezési kérelem tekintetében alapos.

[48] A felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az alperesi beavatkozó által csatolt ügyvédi munkadíjra vonatkozó megállapodásból (10. sorszám alatt) nem következik, hogy az alperesi beavatkozó jogi képviselője jelen ügyben sikerdíjra lenne jogosult. Az általános meghatalmazás értelmében a jogi képviselő az alperesi beavatkozó képviselőt felperesi és alperesi pozícióban is elláthatja. Amennyiben az alperesi beavatkozó felperesként keresettel, vagy alperesként viszontkeresettel pénzkövetelést érvényesít, akkor a teljes, vagy részleges pernyertesség esetén a jogi képviselő a „megítélt tőkeösszeg” 7,5 %-ra, minimum 10.000,- Ft, maximum 600.000,- Ft összegű sikerdíjra jogosult. Ha azonban az alperesi beavatkozó pénzkövetelést nem érvényesít, a perben kizárólag ellenkérelmet, védekezést terjeszt elő, még pernyertessége esetében sem értelmezhető a megállapodás szerinti „megítélt összeg”, az ellenérdekű fél terhére annak kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság

álláspontjától eltérően tehát az alperesi beavatkozó nem jogosult 375.000,- Ft sikerdíjként felszámított perköltség részre.

[49] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta, a felperes által alperesi beavatkozó részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét leszállította.

[50] Az eshetőlegesen előterjesztett (külön fellebbezési illeték terhet nem is jelentő) harmadlagos fellebbezési kérelem sikere azonban az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokú eljárás fő tárgyát, a perértéket tekintve érdemben nem befolyásolja a pernyertesség-perveszteség arányát, a felperes fellebbezése sem a személyiségi jogok megsértésének megállapítása, sem a sérelemdíj vonatkozásában nem vezetett eredményre.

[51] Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján másodfokú perköltségét viselni köteles. Mindemellett a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes és alperesi beavatkozó által Pp. 81. § (1) bekezdése szerint felszámított másodfokú perköltség megfizetésére. Az ítéltábla az alperes és alperesi beavatkozó jogi képviselőjének munkadíját a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint, a felszámítottal egyezően állapította meg, figyelemmel arra is, hogy a költség felszámítást a felperes nem vitatta.

[52] A másodfokú eljárás tárgyának értéke a Pp. 21.§ (5) bekezdésére figyelemmel 4.400.000,- Ft (négy személyiségi jog megsértésének megállapítása x 600.000,- Ft + 2.000.000,- Ft sérelemdíj), a megfizetendő illeték összege 352.000,- Ft [Itv. 46.§ (1) bekezdés], amelyből a felperes 160.000,- Ft illetéket fizetett meg, ezen illeték rész perveszteségére tekintettel a terhén marad. A további, feljegyzett 192.000,- Ft fellebbezési illeték megfizetésére a felperes a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján köteles.

Győr, 2026. február 5.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Konarik Attila sk.

dr. Mészáros Zsolt sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró